

TROOST

door MARY POS

ZIJN leven was ontzettend eentonig..... Dag aan dag, maand aan maand en jaar na jaar ging voorbij, zonder dat daarin eenige verandering kwam..... Hij had een boekwinkeltje in een nauwe straat van het kleine stadje en woonde daar met z'n moeder..... Ze hadden nooit veel noodig gehad en met wat overleg wel van de opbrengst van het winkeltje kunnen leven, doch het laatste jaar was dit veranderd..... Moeder was ziek geworden en had veel gedokterd..... Ze moesten zich op alles bezuinigen, doch hij klaagde daar nimmer over..... Wat moeder noodig had, moest daar nimmer over..... Als zij maar weer beter werd..... Doch Dokter had gezegd, dat dit nog wel heel lang kon duren en dat ze nimmer alleen gelaten mocht worden..... En dat was het, waarover hij nu al maanden liep te tobben..... Niet dat hij haar geen oogenblikje alleen durfde laten..... Als zij zich goed gevoelde ging hij elken Zondagmorgen naar de kerk en liet zich twee maal per week scheren..... Bovendien ging hij 's avonds na sluiting altijd even een straatje om..... Buurvrouw Bakker, moeders oude vriendin paste dan op, en hij zorgde er voor in de buurt te blijven, zoodat ze hem direct kon roepen, als 't noodig was..... Neen, er was iets anders waarover hij tobde.....

Behalve zijn moeder was er nog iets wat een zeer groote plaats in zijn leven innam: de Zeel Die liefde voor de zee was er al gekomen, toen hij nog maar een heel klein jongetje was..... jaren en jaren geleden..... Ze kregen boot-uitje op school en hij mocht ook mee..... Hij had zich nimmer een duidelijke voorstelling van de zee kunnen maken en daar opeens, daar opeens, toen ze den laatsten, hoogen duintop opgesjokt waren, had hij haar zien liggen: een ontzaglijke, eindeloze, matblauwe spiegel en daar boven de hemel, zoo groot, zoo wijd, dat het hem overweldigde.....

Hij staarde maar rond en zuchtte telkens weer..... hij kon zoo groote heerlijkheid haast niet verwerken..... Beneden hem lag het gele strand, eindeloos ver..... De zee spoelde er over heen met groote golven, die in schuim uiteen spatten..... En in de golven liepen menschen en ook kinderen!..... Hij had zijn oogen niet kunnen geloooven.....

Met een juichkreet waren z'n kameraadjes naar beneden gehold, hadden haastig hun schoenen en kousen op het strand uitgetrokken en waren toen ook in die golven gaan loopen!.....

Met groote angstigheid had hij het aangezien en midden op het strand was hij blijven staan, ver van hen af..... Maar opeens was de Meester op hem toegekomen..... „Toe m'n jongen, trek ook gauw je schoenen en kousen uit; het is heusch niet gevaarlijk, ik blijf vlak bij jullie!.....

Doch hij duwde hem terug..... „Nee Meester, alstubliëft niet..... ik ben zoo vreeselijk bang..... ik durf heusch niet.....“

Met een verwonderde blik had hij in het bleeke, smalle gezicht van den knaap gekeken, waarop nu de angst te lezen stond.....

Toen had hij zijn hand op zijn hoofd gelegd: „Ben je nu werkelijk nog bang, terwijl Meester vlak bij je is?“

„Ja, ja..... nee, hier niet, nee..... maar daar wel, daar in die golven.....“ Hij rilde van angst.....

„Maar je kunt hier toch niet alleen blijven staan?“ Nee..... doch opeens begonnen z'n bange oogen te stralen.....

„Mag ik misschien daar gaan zitten, daar op dat duin? Ik zal heusch niet verder gaan, heusch niet, en daar zal ik alles zoo goed kunnen zien.....“

„Nu, vooruit dan maar..... doch eerlijk beloven, dat je daar blijft zitten.....“

„Ja, heusch Meester.....“

„Nu, ga dan maar.....“

Hij was er heen gesnel zoo vlug z'n magere beentjes hem dragen konden, z'n veel te groot hoofd weggezaakt tusschen z'n hooge schouderjes. Hijgend was hij boven gekomen en op het duin gaan zitten..... De zee en het strand beneden en de wijde, blauwe hemelvlak boven hem..... Wat had hij toen intens genoten..... Nu eens had hij op z'n rug gelegen, kijkend naar de zeemeuwen, die soms vlak over hem heen vlogen..... Dan weer had hij zich omgekeerd en getuurd naar de zee en de schepen geteld, die ver weg bij den horizon voeren..... Soms was hij gaan staan en had diep gezocht en de armen wijd uitgestrekt, omdat zooveel heerlijkjes haast teveel voor hem was..... Hij had de frissche zeewind z'n klamme slapen laten streelen en geluisterd naar het gebruis der zee en naar den roep van de meeuwen..... Toen had hij het uitjubeld.....

Nooit was de liefde voor de zee in hem gedooft, maar ieder jaar groeter en sterker geworden..... En elk jaar, als die heerlijke dag weer voorbij was, verlangde hij alweer naar het volgend jaar en telde de weken en maanden, die er nog aan vooraf gingen.....

Nadat hij de school verlaten had, mocht de gebochelde jongen toch elk jaar met meester mee..... Hij had dan op de andere jongens gepast en meester geholpen zoo goed hij kon, om toch maar uiting aan zijn dankbaarheid te geven.....

Doch als zij dan het strand bereikt hadden, zei Meester altijd, terwijl hij met zijn stok naar een hoogen duintop wees:

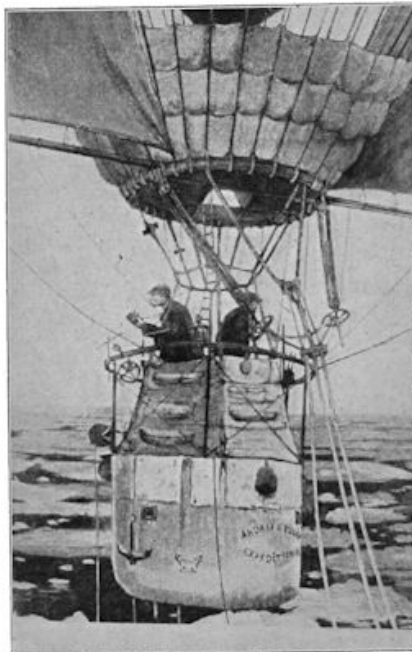
„Ga jij daar nu maar eens een poosje zitten..... nu kan ik het alleen wel af.....“

O, de heerlijke uren, die hij daar, op die duintoppen doorgebracht had.....!

Ook nadat Meester het stadje verlaten had, was hij toch elk jaar naar zee gegaan..... De eerste maal met zijn moeder. Ofschoon ze er niets naar verlangde, had ze er zich toch eindelijk toe over laten halen, om hem een plezier te doen..... Doch toen ze 's avonds van hun reis terugkwamen, zei ze er nooit meer heen te willen, want dat ze veel liever een gezellige visite maakte, of achter hun huis op de bank zat..... Dat was een groote teleurstelling voor hem geweest en vanaf dat oogenblik was hij alleen gegaan..... Al de boeken uit zijn winkeltje, waarin de zee beschreven werd, had hij gelezen en z'n slaapkamerje hing vol platen van de zee..... Soms, als het een prachtige zomerdag was, of een stille herfstavond, of helder vriezende winterweer, kon er zoo'n vreemd wild verlangen in hem opruizen, een verlangen, dat hij niet onder woorden kon brengen..... Dan snakte hij er naar, het stille, doodsche stadje, met haar nauwe straatjes en harde keien te ontvluchten, ver weg, ver weg, en naar de zee te gaan en op dien hoogen duintop te liggen en uit te snikken z'n wild, onbestemd verlangen en het heimwee, dat hij in zich voelde knagen.....

Nu was hij maar zoo bang, zoo heél bang, dat hij dit jaar niet zou kunnen gaan..... Niet wat het geld betrof..... Dat was ook wel een heele zorg, maar niet de ergste..... Dat betrof alleen de reiskosten en misschien een kop koffie. Brood nam hij altijd van huis mee..... Maar..... zou hij zijn moeder wel een heelen dag alleen durven laten? O, hij zou het zichzelf nooit, nooit vergeven, indien er juist op dien dag eens iets met haar gebeurde..... Dokter had immers gezegd, dat ze het aan het hart had.....!

Doch aldoor werd het verlangen naar de zee sterker in hem..... met den dag groeide het..... en toen eindelijk Augustus aanbrak, kon hij bijna het einde van de maand niet afwachten..... Hij nam altijd weer Koninginnedag voor zijn reis. Het was de eenige werkdag waarop alle winkels in het stadje gesloten waren en hij dus veilig weg kon gaan. Maar dit maal, zou hij het ditmaal wel durven wagen?

Zooals men weet, is het lijk gevonden van den koenen poolvaarder Andrée, die in 1897 per luchtballon den tocht naar de Noordpool wilde ondernemen. Hierboven geven wij de reproductie van een teekening uit 1897: Andrée boven het poolijs.

Al weken lag hij 's avonds uren lang, met gesloten oogen wakker en verbeeldde zich, dat hij op zijn duintop lag. Soms nam hij stil de twee groote schelpen, die hij eens voor zijn moeder meegenomen had, van het kastje en hield die tegen zijn ooren..... Ja, nu hoorde hij de zee ruischen.....

Voor niets ter wereld zou hij iets van zijn verlangen naar de zee aan anderen hebben laten merken..... Ze zouden het niet begrijpen en hem er om uitlachen. Ze zouden het bespottelijk vinden en hem een geenoemen. In zulke oogenblikken dacht hij met groote bitterheid aan zijn dor, eentonig, kleurloos bestaan, dat immer zoo voort zou gaan, tot aan z'n dood toe. Voor geen ander werk was hij geschikt, dus bleef hem niets anders over dan dag aan dag, week aan week, ja maand aan maand te staan achter zijn toonbank of rond te scharrelen in zijn winkeltje, met geen ander uitzicht dan een blinden muur, vlak tegenover hem, of te zitten in de donkere huiskamer, die haar licht door den winkel moest ontvangen..... Dan dacht hij aan de vele en groote idealen, die ook hij gekoesterd had, maar die nu geheel in puin lagen, en verwenschte hij zijn vreugdeloos bestaan..... Zoo lang zijn moeder nog gezond was, had hij er niet zoo'a erg in gehad, doch nu steeds weer de angst hem overviel, dat hij haar misschien spoedig zou moeten missen en er dan niemand meer zou zijn, die iets om hem gaf, werd hij hoe langer hoe somberder.....

„Volgende week Koninginnedag, m'n jongen.....“ zei z'n moeder op een avond, toen hij in het schemerdonker aan haar bed zat te praten.

„Ja, moeder, doch wat zou dat.....?“

„Nu, dan ga je toch naar zee.....?“

De donkerste verborg de uitdrukking van zijn gezicht, doch met een van vreugde bevende stem zei hij:

„Denkt u dan, dat het zou kunnen? Zou ik u wel zoo lang alleen kunnen laten?“

„Wel zeker, m'n jongen, het gaat tegenwoordig toch weer goed met me? Ik heb alle reden om dankbaar te wezen.....“

Hij kromp in elkaar en opeens wierp hij zich op de knieën voor haar bed.....

„O moeder, moeder..... wat bent u toch heel anders dan ik..... Ik ben tegenwoordig zoo vreeselijk ontevreden..... Ik hunker naar iets anders..... naar afwisseling..... Het is altijd weer hetzelfde, elken dag weer..... Maar als u nu nog zoo tevreden is, terwijl u nu al maanden hier ligt..... hoe moet ik dan niet dankbaar zijn, dat ik gezond ben en u nog heb.....“

Stil liet zij hem uitspreken, terwijl haar magere hand op zijn gebogen hoofd lag en ze haar blik vol teedere liefde op z'n misvormde gestalte liet rusten.....

Langzamerhand werd hij kalmer, en toen vertelde hij haar alles, waarover hij den laatsten tijd getobd had..... En ze troostte hem, zooals alleen een moeder dat kan doen, en ze beloofden elkander heél veel voor elkander te bidden.....

„En m'n jongen“, zei ze zacht, toen hij opstond om naar bed te gaan, „ik zal God ook bidden of jij een dag naar zee zult kunnen gaan. Het zal je zoo goed doen er eens een dag uit te zijn en buurvrouw zal bij me oppassen..... Ik heb het haar al gevraagd.....“

Hij had haar hoofd in zijn handen genomen en haar goedennacht gekust..... toen was hij weggegaan.....

Vanaf dat oogenblik nam de groote dag al zijn gedachten in beslag..... Zou zijn reis nu heusch doorgaan? Zou er nu niets tusschen beide komen.....? En wat voor weer zou het zijn.....? Hij was aan zee geweest, bij prachtig zomerweer en ook bij storm en regen..... Ook toen was de zee mooi geweest, doch het liefste had hij maar een stillen, mooien zonne-dag.....

Den avond van te voren bladerde de storm en goot de regen in striemende stralen neer..... Met een bezwaard hart legde hij zich ter ruste. Zulk weer morgen..... dat zou jammer zijn.

Met een ruk vloog hij overeind. Gelukkig! Hij had zich niet verslapen! Vlugs liep hij naar het raam en tilde haastig het gordijn op. Doodstil was het daar buiten. Kleine wolkjes dreven zachtjes voort, teer getint door de opkomende zon. Hij kon haast zijn oogen niet geloooven. Wat een verschil met gisteravond.

Een uur of drie later stond hij bovenop zijn duintop, leunend op zijn stok en tuurde naar de zee, terwijl hij de frissche morgenlucht indronk. De grootheid der schepping bracht hem tot aanbidding.

Toen zette hij zich in het warme zand en bracht den dag droomend en genietend op zijn duintop door..... en ook biddend... al zijn noden aan God vertellend.....

Langzamerhand werd het heel rustig in zijn hart... Zou hij zijn geheele leven niet kinderlijk geloovig in Gods hand leggen? Want zou Hij, de Almachtige, Die de zee geformeerd had en alles wat daarin was, niet weten wat goed voor hem was?

Met een gerust hart kon hij nu de toekomst weer tegen gaan, ook al scheen deze hem nog zoo donker toe, want nu wist hij weer, dat die groote, heerlijke God, Schepper van hemel en aarde zich nimmer vergist..... Ook niet, toen Hij den levensweg van elk Zijner kinderen uitstippelde.....

Ook zijn eigen donker levenspad zou een lichten! einde hebben en hem voeren tot zijn Heiland.....